

„Dysonans”

świat jest tak mały
świat ma tylko dwa piętra
na wyższym jesteś ty
oddychasz ciężko
obok stoi wieczność
ciemna

mozolnie po schodach
idę w białej koszuli
ocieram usta
ciepłą wilgotną ręką
zakrywam usta
za mną
idzie wieczność
obydwie
stajemy pod twoimi drzwiami

z czołem opartym
bezgłos
jak rozpięty na strunie krzyk
łapczywie chwytny oddech
liczymy raz... dwa... trzy...

świat ma tylko dwa piętra
tylko dwa
nieduże
z krążącymi gwiazdami świat
-----
dlaczego tak trudno umrzeć?

***("zbawienie jest w ciepłym futrze")

zbawienie jest w ciepłym futrze
zbawienie jest w słodkim mięsie
zbawienie jest w płynnej krwi
chwalmy rozpustę
z czcią wymawiajmy imiona
Tais Fryne i Judyty ulicznicy żydowskiej

przyszłość świata jest w naszych ramionach
ach ona jest w naszych gorących ramionach
w naszych udach pragnących bezwstydnym
w naszych żyznych piersiach
ze czcią powtarzajmy imiona
Tais Fryne i Judyty ulicznicy żydowskiej

po przestworzach zatacza się ziemia
kłącze traw wyciąga do słońca
mężczyźni ryją w podziemiach
ślepych pyskami kretów
a my --
wiedza jest w naszych ramionach
zbawienie jest w słodkim mięsie
Tais Fryne i Judyty ulicznicy żydowskiej

„za całą moją miłość”

za całą moją miłość - bracie Aniele
dałeś mi złoto w tle i błękitną sukienkę
i przypiąłeś mi parę skrzydeł
i uniosłeś w niebo

a ja nie jestem gwiazdą
żaden z moich promieni nie rozdarł ciemności
w ciemności umiem tylko kochać
i o kolorach nie wiem nic

w moich zaciśniętych dłoniach złoto zachodzi czernią
i krew pochłania błękit
i nisko do ziemi
- jak ciało moje do twego -
przywiera moje niebo

***("tutaj są głosy ptasie...")

tutaj są głosy ptasie
i zapach pękającego drzewa
świty którymi się złoci
w leniwym obrocie ziemia

tutaj są moje ręce
i twoje ręce
i ostrokrzew pragnienia
rozrastający się we mnie

codziennie
czerni przeciwstawiam zielen
słońce biorę do rąk
oglądam z bliska

nie rozstaję się z nim
nawet w nocy
nawet we śnie

ciemna jest druga strona życia

„Wszystkie moje śmierci”

ile razy można umrzeć z miłości
pierwszy raz to był gorzki smak ziemi
gorzki smak
cierpki kwiat
goździk czerwony palący

drugi raz - tylko smak przestrzeni
biły smak
chłodny wiatr
odzew kół dudniący

trzeci raz czwarty raz piąty raz
umierałam z rutyną mniej wzniośle
cztery ściany pokoju na wznak
a nade mną twój profil ostry

„Halina Poświatowska to jest podobno człowiek”

Halina Poświatowska to jest podobno człowiek
i podobno ma umrzeć jak wielu przed nią ludzi
Halina Poświatowska właśnie teraz się trudzi
nad własnym umieraniem
ona jeszcze nie wierzy ale już podejrzewa
i kiedy w sen zagłębia lewą rękę to w prawej
zaciska mocno gwiazdę - strzępek żywego nieba
i światłem poprzez ciemność krwawi
potem gaśnie za sobą wlokąc warkocz różowy
ciemniejący na wietrze nocy groźnej i chłodnej
Halina Poświatowska - te trochę garderoby
i te ręce - i usta co nie są już głodne

„czy świat umrze”

czy świat umrze trochę
kiedy ja umrę

patrzę patrzę
ubrany w lisi kołnierz
idzie świat

nigdy nie myślałam
że jestem włosem w jego futrze

zawsze byłam tu
on - tam

a jednak
miło jest pomyśleć
że świat umrze trochę
kiedy ja umrę

„Codziennie sekuję moje ciało”

Codziennie sekuję moje ciało
wszystkie wnętrzości
wyjmuję i oglądam
oddzielnie układam
pragnienie
tęsknotę
ból
doskonale apolityczna
aspołeczna
siedzę w kucki nad stosem mięsa
segreguję jak rzeźnik w jatce
pragnienie
tęsknotę
ból